



UNIWERSYTET  
O P O L S K I

Bezpośrednio jednak Uniwersytet Opolski powstał w wyniku połączenia dwóch opolskich uczelni: liczącej 44 lata Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Powstańców Śląskich (1950–1994), jednej z najlepszych uczelni pedagogicznych w Polsce, oraz istniejącej od 1981 r. polskiej Filii Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, bazującej na kilkudziesięcioletnich doświadczeniach Wyższego Seminarium Duchownego w Nysie (gdzie pracowała kadra naukowa dawnego Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie).

Liczące ponad pół wieku dzieje akademickiego Opolą, których emanacją jest Uniwersytet Opolski, tworzyli wybitni intelektualiści – przybysze na Śląsk po II wojnie światowej z odległych ziem, głównie z utraconych przez Polskę Kresów Wschodnich II Rzeczypospolitej. Byli to wybitni profesorowie, pełniący niekiedy tu w Opolu funkcje rektorów i dziekanów, jak choćby: znakomici językoznawcy profesorowie Stanisław Rospond (pierwszy rektor WSP) i Henryk Borek; wybitny historyk literatury Stanisław Kolbuszewski – przed wojną profesor Uniwersytetu w Rydze na Łotwie; znany logik urodzony w Charbinie w Chinach prof. Jerzy Słupecki; świetny historyk mediewista prof. Maurycy Horn ze Lwowa; wybitny historyk Władysław Dziewulski urodzony w Moskwie; prawnik, politolog prof. Józef Kokot – długoletni dyrektor Instytutu Śląskiego w Opolu; znakomita chemiczka prof. Barbara Rzeszotarska; wybitny germanista i anglista prof. Marian Adamus; historyk antyku prof. Eugeniusz Konik ze Lwowa; znany sławista prof. Stanisław Kochman; znakomita folklorystka, długoletnia senator RP prof. Dorota Simonides; socjolog Tadeusz Gospodarek ze Lwowa; długoletnia dyrektor Instytutu Chemii prof. Maria Nowakowska; historyk, biografista, senator RP prof. Stanisław Sławomir Nicieja – autor monumentalnych prac o Lwowie.

Kształt opolskiej Filii KUL przed wejściem jej w strukturę Uniwersytetu Opolskiego określali znakomici teolodzy: ks. prof. Alfons Nossol – filozof, ekumenista, doktor honoris causa ośmiu uniwersytetów europejskich; ks. prof. Helmut Sobeczko – wybitny liturgista; ks. prof. Kazimierz Dola – znakomity historyk Kościoła.

Powstanie Uniwersytetu Opolskiego w 1994 r., które było wielkim sukcesem opolskich elit politycznych i intelektualnych oraz wyrazem ich konsolidacji wokół pięknej idei, wyzwoliło w naszym regionie hamowane dotychczas ambicje, zdolności i możliwości. Młody uniwersytet w krótkim czasie, w ciągu kilkunastu lat swego istnienia w imponujący sposób zmienił swój kształt materialny, wznosząc bądź odbudowując, zwłaszcza w kadencjach rektorskich prof. Stanisława



UNIwersytet  
Opolski

Sławomira Nicieji (cztery kadencje), imponujące obiekty dydaktyczne, laboratoria, pracownie, biblioteki specjalistyczne, nowe akademiki, rewitalizując zabytkowe budynki za kwotę ponad 200 milionów złotych. Dziś gmachy Collegium Maius (dawny barokowy klasztor dominikański), Collegium Minus (dawny neogotycki szpital), Villa Academica (secesyjna budowla), Collegium Paedagogicum i Collegium Civitas, dom studenta „Niechcic” (13 kondygnacji) należą do najbardziej okazałych i funkcjonalnych w polskim szkolnictwie wyższym.

Uniwersytet Opolski jako wspólnota studentów, uczonych i pracowników administracyjnych, organizatorów procesu dydaktycznego, licząca ok. 20 tysięcy osób, miała ma w swoich szeregach znakomitych uczonych, jak choćby profesorowie: Dorota Simonides, Zdzisław Najder, Jan Barcz, Stanisław Gajda, Wiesław Łukaszewski, Wiesław Lesiuk, Stanisław Sławomir Nicieja, Barbara Rzeszotarska, Maria Nowakowska, Krystyna Czaja, Piotr Wieczorek, Józef Musielok, Andrzej Gawdzik, Franciszek Marek, Jan Seredyka, Marian Marek Drozdowski, Leszek Kuberski, Janusz Kroszel, Janusz Słodczyk, ks. Alfons Nossol, ks. Kazimierz Dola, ks. Jan Kopiec; wybitnych artystów – Olgę Tokarczuk, Tomasza Różyckiego, Jacka Gutorowa, Mariana Molendę.

W swych dwudziestoletnich dziejach Uniwersytet Opolski przyznał doktoraty honoris causa wybitnym uczonym i intelektualistom, m.in.: papieżowi Janowi Pawłowi II, Władysławowi Bartoszewskiemu, Michałowi Głowińskiemu, Adamowi Hanuszkiewiczowi, Jerzemu Janickiemu, prezydentowi RP Ryszardowi Kaczorowskiemu, Wojciechowi Kilarowi, Kazimierzowi Kutzowi, Stanisławowi Lemowi, Wiesławowi Myśliwskiemu, ks. arcybiskupowi Alfonsowi Nossolowi, Janowi Miodkowi, Hansowi-Gertowi Pötteringowi, Tadeuszowi Różewiczowi, Dorocie Simonides, Januszowi Tazbirowi, prezydentowi RP Lechowi Wałęsie, Wojciechowi Wrzesińskiemu.

Uniwersytet Opolski ma główną zasługę w stworzeniu opolskiego Akropolu w centrum miasta – galerii odrestaurowanych rzeźb barokowych i neogotyckich wysokiej klasy artystycznej oraz współczesnych pomników poświęconych szacownym postaciom ze świata kultury, związanym swymi biografiami z Opolem.

Uniwersytet Opolski był też od dwudziestu lat i jest nadal miejscem wykładów wybitnych polskich i europejskich uczonych, artystów i intelektualistów, by wymienić tylko: Leszka Balcerowicza, Bronisława Geremka, Aleksandra Gieysztora, Ryszarda Kapuścińskiego, kardynałów Waltera Kaspera i Josefa Ratzingera, Jaroslava Pánka, Henryka Samsonowicza, ks. Józefa Tischnera. W murach Uniwersytetu Opolskiego gościli polscy przemierzy: Tadeusz Mazowiecki, Józef Oleksy, Jarosław Kaczyński, Donald Tusk, oraz prezydenci RP – Lech Wałęsa i Ryszard Kaczorowski.



UNIwersytet  
Opolski

Dotychczas Uniwersytet Opolski i jego poprzedniczkę ukończyło około stu tysięcy absolwentów, wśród których są wybitni polscy uczeni, intelektualiści, pisarze, poeci, dziennikarze, reporterzy, politycy w randze ministrów, posłów, senatorów, wojewodów oraz tysiące dyrektorów przedszkoli, szkół podstawowych, gimnazjów i liceów. To jest najdobitniejszy wyraz rangi i znaczenia społecznego Uniwersytetu Opolskiego.

***Prof. dr hab. Stanisław Sławomir Nicieja, rektor Uniwersytetu Opolskiego w latach 1996-2002, 2005-2008 i kadencji rozpoczętej w 2012 r.***